

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ

ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1927 - 28)

HÄNDEL

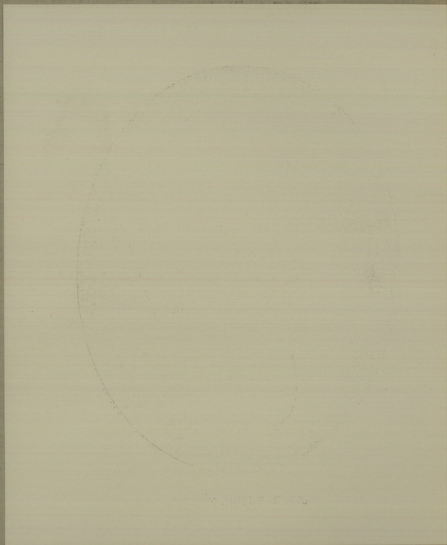
ΜΕΣΣΙΑΣ

Ἀθήναι Τρίτη 10 Ἰανουαρίου 1928

ὥρα 6¹/₂ μ. μ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Chicago, Illinois, U.S.A., 1953

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΤΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

Τρίτη 10 'Ιανουαρίου ὥρα 6 1/2 μ. μ.

HÄNDEL
ΜΕΣΣΙΑΣ

Κατὰ τὴν ἐνορχήστρωσιν τοῦ Mozart.

Ὁρατόριον διὰ Σόλα, Χορωδίας καὶ Ὁρχήστραν

[Πρώτη ἐκτέλεσις]

ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΟΥ Κ.

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ

GERTRUDE FOERSTEL

Ὑψίφωνος Kammer-sängerin καὶ Καθηγήτρια τῆς Ἀκαδημίας
τῆς Βιέννης.

EMILIE RUTSCHKA

Μεσόφωνος τῶν Συναυλιῶν τῆς Βιέννης.

ANTON MARIA TOPITZ

Ὁξύφωνος τῆς Ὁπέρας τοῦ Βερολίνου.

OSKAR JOELLI

Βαρίτονος.

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
Η ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
[εὐγενῶς συμπράττουσα]

ΜΕΣΣΙΑΣ ΤΟΥ HÄNDEL

ΜΑΥΡΙΑΔΗΣ

Ὁ Händel δὲν εἶναι ὅπως συχνὰ γράφεται ὁ δημιουργὸς τοῦ ὄρατορίου (τὸ ὄρατόριον ἐγεννήθη στὴν Ἰταλία μαζὺ μὲ τὴν ὄπερα περὶ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος) τὰ ἔργα του ὁμῶς ἀποτελοῦν τὸ σπουδαιότερον σημεῖον στὴν ἱστορία τοῦ ὄρατορίου.

Ἡ καινοτομία τοῦ Händel εἰς τὸ ὄρατόριον συνίσταται κυρίως εἰς τὸν σπουδαῖον ρόλον τὸν ὁποῖον ἔδωσε εἰς τὴν χορωδίαν, τὴν ὁποίαν εἶχαν παραμελήσῃ οἱ Ἰταλοὶ τῆς ἀναγεννήσεως. Ὁ Händel ἔγραψε τὸ ὅλον 26 ὄρατόρια, ὅλα ἐπὶ κεκλιμένῳ Ἀγγλικῷ. Ἐξ αὐτῶν τὰ περισσότερα εἶναι ἐκκλησιαστικῆς ὑποθέσεως Ὁ «Ἰσραὴλ ἐν Αἰγύπτῳ» καὶ ὁ «Μεσσίας» διαφέρουν ἀπὸ τὰ ἄλλα εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑπόθεσις τὸν δὲν ἐξελλίσσεται δραματικῶς ἀλλὰ ἀφηγητικῶς. Ἐπίσης εἰς πολλὰ μέρη τὸ κεκλιμένον ἔχει ληφθῆ κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον. Ὁ Μεσσίας ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν τὴν 13 Ἀπριλίου 1742 εἰς τὸ Λονδίνον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδίου τοῦ Händel εἰς δὲ τὸ Λονδίνον ἐν ἔτος ἀργότερα.

Εἰς τὸ μέρος τοῦ «Ἀλληλουῖα» κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Λονδίνου ὀλόκληρον τὸ ἄροσάτριον καὶ ὁ βασιλεὺς ἠγέρθησαν αὐθορμήτως καὶ ἤκουσαν αὐτὸ ὄρθιοι. Ἐκτοτε ὑπάρχει μέχρι σήμερον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ συνήθεια νὰ ἀκούουν τὸ «Ἀλληλουῖα» ὄρθιοι ὁ Händel δημύθευε τὸν «Μεσσίαν» ὁ ἴδιος 34 φορὰς. Ἐκτοτε ἐπὶ δύο αἰῶνας τὸ ἔργον αὐτὸ ἐκτελεῖται χωρὶς διακοπὴν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἡ μουσικὴ του ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντοτε μεγάλη ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν.

A. Σ.

ΧΑΙΝΤΕΑ

ΜΕΣΣΙΑΣ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Μετάφρασις *I. Οικονομίδου.*

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ

Εισαγωγή.

Recitativo Χαίρου, λαέ, λέγει ὁ Θεός: φέρε τὸ ἄγγελμά μου εἰς τὴν
(*Ὁξόφωνος*) Ἱερουσαλήμ, καὶ φώναξέ της πῶς ἡ ταπεινώσῃ της τέλειω-
σε παιά καὶ ἡ ἀνομία της ξεχάστικε.

Φωνὴ βοῶντος εἰς τὴν ἔρημον λέγει: Ἐνοῦντε τὸ δρόμο
τοῦ Θεοῦ, παντοῦ τὴν ὁδὸν ἐτοιμάσατε νὰ διαβῆ.

Aria Κάθε φάραγξ ἐπάνω θάνεβῃ καὶ λόφοι καὶ ὄρη θὰ σκύ-
φουν γι' αὐτόν, καὶ θὰ στρωθοῦν, θὰ ἰσωθοῦν οἱ γκρεμοί.
Χορὸς Ἡ μεγάλη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ θὰ λάμψη γύρω, γιὰτὶ ἡ
φωνὴ τοῦ Κυρίου τὸ εἶπε παιά.

Recitativo Καὶ λέγει ὁ Θεός, ὁ Ἰσραήλ: σὲ λίγο τώρα καιρὸ τῆ γῆ
(*Βαθύφωνος*) θὰ σείσω, καὶ τοῦρανοῦ τὸ θόλο, στεριά καὶ πελάγη καὶ
θέλω σείσει κάθε ἔθνος, καὶ δάση, καὶ κάμπο, καὶ βράχους,
καὶ γῆ, ποτάμια πελάγη βοινά καὶ τῶν λαῶν κάθε εἶχῃ
θὰ γενῆ.

Κι' αὐτός, ποῦ ζητάτε, ἐξαίφνης θάρθῃ σὸ ναὸ του.
Καὶ ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος, ποῦ καρτεράτε, ἦρθεν, ἰδοῦ, λέγει
ὁ Θεός.

Aria Μὰ ποιὸς τὴν ἡμέρα τοῦ ἐρχομοῦ του θ' ἀνθῆξῃ; καὶ ποιὸς
μπορεῖ νὰ μείνῃ ἐμπρὸς του; Κάει οὐ φωτιά καὶ οὐ
φλόγα λάμπει!

Recitativo Ἴδέτε, ἡ παρθένος γενῆ, καὶ τὸ γινὸ ποῦ μᾶς δίνει θὰ
(*Μεσόφωνος*) τὸν εἰποῦν: Ἐμμανουήλ, ὁ Θεός μ' ἐμᾶς.

Aria Ὡ ἐσύ, ποῦ φέρεις χαρὰς ἀγγελίας, στοῦ βοινοῦ τὴν κορυφῇ
καὶ *Χορὸς* στάσου ἐπάνω. Ὡ ἐσύ, ποῦ φέρνεις χαρὰ στὴν Ἱερουσα-
λήμ, εἰπὲ τραγοῦδι γλυκό, μὲ λαλιά πῶ δυνατῇ καὶ εἰπὲ
στοῦ Ἰούδα τίς πόλεις: Ἴδου ὁ Θεός.

Ὡ ἐσύ, ποῦ φέρεις χαρὰ στὴ Σιών, σῶμα εὐθὺς, σκόρπα
λάμψη φαιδρῇ, γιὰτ' ἰδοῦ, τὸ φῶς καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ
μαζὶ σου ἀνατέλλει.

Recitativo Ἴδέ, σκότος σκεπάζει τὴ γῆ, καὶ μέγα ζόφος τὰ ἔθνη.
(*Βαθύφωνος*) Μὰ λάμπει σὲ σένα φῶς Θεοῦ κ' ἐκείνου ἢ δόξα ἐπάνω-
σου ἀνατέλλει κ' οἱ λαοὶ σὸ φῶς σου θεὸ νάρθουν καὶ
στὴ λάμπη σου θάρθουν οἱ βασιλεῖδες.

Aria Αὐτοί, ποῦ σὸ σκότος πηγαίνουν θὰ ἴδουν μέγα φῶς,
κ' αὐτοί, ποῦ μένουν σὲ νύχτα θανάτου, οὐράνια λάμπη
θὰ χαροῦν.

Μονωδοὶ καὶ χορὸς Τώρα γὰ μᾶς παιδί ἐγεννήθη, καὶ σὲ μᾶς υἱὸς
ἐδόθη. Τὴν ἰσχὴν του θὰ κρατᾷ στοὺς ὤμους, καὶ θὰ εἰ-
ποῦν τὸνομά του: Ἄρχοντας, Σύμβουλος, Θεὸν Θεός, Παν-
τοτεινός Πατέρας καὶ Βασιλεῖς.

ΠΟΙΜΕΝΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Recitativo Ποιμένες ἦταν στὸν κάμπο μαζεμένοι καὶ φύλαγαν
(*Ἐψάλτης*) τὸ βράδυ τ' ἀρνιά. Καὶ ἰδοῦ, ὁ ἄγγελος Κυρίου κατέβη,
καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισε αὐτούς, καὶ φοβηθήκαν πολὺ.

Καὶ ὁ ἄγγελος εἶπε σ' αὐτούς: μὴ φοβήσθε, χαρὰ με-
γάλη σᾶς φέρνω, ποῦ σὲ κάθε λαὸ σωτηρία θὰ γίνη, γιὰτὶ
στὴν πόλιν τοῦ Δαυὶδ ὁ Σωτὴρ ἐγεννήθη, στὴ φάτιν τῶν
ἀλόγων ὁ Θεός.

Καὶ τότε εὐθὺς ἦρθε μέγα πλῆθος στρατεύματα οὐρα-
νίων ἀγγέλων, ποῦ ἤμουν τὸ Θεὸ καὶ λέγουν:

Χορὸς Δόξα, Θεέ. Δόξα, ἐν ὑψίστοις, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν
ἀνθρώποις εὐδοκία.

Aria Χαρᾶς, χαρᾶς τονίστε τραγοῦδια! χαρεῖτε, παιδιὰ τῆς
(*Ἐψάλτης*) Σιών καὶ ψάλλε, καὶ ψάλλε, ὁ κόρη τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἴδου ὁ μέγας βασιλεὺς. Αὐτὸς βοηθὸς καὶ κριτὴς σου,
λαῶν σωτὴρ, παντοκράτωρ.

Recitativo Καὶ μάτια τότε τυφλῶν θ' ἀνοίχουν, καὶ κωφῶν αὐ-
τιὰ θὲ ν' ἀκούουν. Σᾶν ἐλάφι ὁ κοιτούς θὰ πηδᾷ κ' οἱ
βουβοὶ θὲ νὰ ψάλλουν ἕνους σὸ Θεὸ.

Aria Τὰ πρόβατά του βόσκει καλῶς τσοπάνος, ποῦ πάντα τὸ
κοπάδι φυλάει πιστά. Τὰ παίρνει στὴν ἀγκάλη του στορ-
για καὶ σὸν ποιοῦν τὰ κοιτάει γλυκά.

Ἔλα σ' αὐτόν, κωρασμένε μου ἐσύ, ἔλα σ' αὐτόν, ἐσύ,
ποῦ τόσο πάσχεις, καὶ τὴ γαλήνη θὰ βρῆς. Μονωδοί.
Πᾶρε τὸ ζυγὸ, καὶ μάθε ἀπ' αὐτόν πὼς εἶναι πρῶτος καὶ
ταπεινός, καὶ τότε θὰ βρῆ γαλήνη ἢ καρδιά.

Χορὸς Χαρὰ καὶ δόξα γὰ μὲ ὁ σταυρός Χαρά.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ

- Χορός* Νά, ὁ ἀμὸς τοῦ Θεοῦ, πού τὸ κρῖμα τῆς γῆς τὸ βαρὺ κρατεῖ.
- Aria* Αὐτὸς ἐδιώχθη κ' ἐγλευάσθη ἀπ' ὅλους πικρά. Γιατὸν οἱ πόνοι κ' οἱ μεγάλοι καιμοί! Αὐτὸς ἐδάρη, ἐραπίσθη. Δίνει τὸ χορμὶ του στὴ λύσσα τῶν ἐχθρῶν· σηκώνει σιωπηλὰ ντροπὴ καὶ φρίκη.
- Χορός* Πόνεσε, πόνεσε γιὰ μᾶς μοναχῆ γιὰ μᾶς εἶδε πίκρες. Ἐπληρώθη γιὰ ξένο κρῖμα, ἐχτυπήθη γιὰ ξένο ἀνόμιμα κ' ἡ ποιὴ τοῦ θάνατο γιὰ μᾶς εἰρήνη.
- Recitativo* Καιμὸς τοῦ σπᾶει τὴν καρδιά καὶ πληγὴ τὸν καιεὶ βαθιά· μικρὴ παντοῦ ζητεῖ συμπόνεση, μὰ πουθενὰ δὲ μπορεῖ νὰ βρῆ παρηγοριά.
- Arioso* Κοίτα ἐκεῖ καὶ ἰδές, ποιὸς ξέρει τέτοιον πόνο σὰν τὸν πόνο Ἐκείνου;
- Recitativo* Εἶναι μακριά, ἔξω ἀπ' τὴ χώρα τῶν ζόντων, καὶ γιὰ τὸ κρῖμα τοῦ λαοῦ του ἐτρωσθήθη.
- Aria* Μὴν ἀφήσης τὴν ψυχὴ του, ἐσὺ, νὰ σβῆσῃ νεκρὴ καὶ τὸν ἅγιο νὰ χαθῆ στὸ χῶμα.
- Χορός* Θύρες ψηλές, ἀνοίγτε πλατιά, αἰώνιοι φραγμοί, νὰ περάσῃ τῆς δόξας ὁ Ἄρχων. Αὐτὸς ὁ μέγας καὶ γενεὸς στὸν ἀγῶνα.
- Ποὺς εἶναι ὁ Ἄρχων τῆς δόξας; Ὁ Κραταῖος, ἴδου ὁ Ἄρχων τῆς δόξας.
- Recitativo* Σὲ ποιὸν ἀπ' τοὺς ἀγγέλους του ἔχει Ἐκείνος εἰπεῖ: Διὸς μου γιὸς, αἰῶνες τῶρα, εἶσαι ἐσὺ;
- Aria* Πόσο εἶναι ὄρατο τὸ βῆμα αὐτοῦ, πού εἰρήνη ἀναγ-
(ἐνψύφονος) γέλλει σὲ μᾶς! πού φέρνει γύρω σ' ὅλους αἰώνια σπηλιά!
- Aria* Γιατὶ φροντίζουν τὰ ἔθνη κ' ὀργίζονται τόσο; καὶ γιατί
(βαθόφονος) μάταια σναζονται οἱ λαοί; Τρανοὶ βασιλιάδες ὀρμούν, κ' ἠγεμόνες ζητοῦν νὰ χτυπήσουν τὸν Θεὸ καὶ τὸν καλὸ μας Σωτήρα.
- Χορός* Ἄλληλοῦτα! Ἄλληλοῦτα! Μᾶς κυβερνᾷ Θεὸς παντοκράτωρ! Θὰ γίνῃ βασιλιάς, κ' ὁ κόσμος θάναί πιά γιὰ σέ, Θεέ, γιὰ σέ, Χριστέ. Μᾶς κυβερνᾷ Θεὸς παντοκράτωρ, καὶ βασιλεύει πιά στὸν αἰῶνα. Ἄλληλοῦτα!

ΤΡΙΤΟΝ ΜΕΡΟΣ

Aria Τὸ ξέρω, ζῆ ὁ λυτρωτῆς μου, ποῦ θὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ
(*ἐνέριμος*) τὴ μέρα τὴ στερνή. Τὸ σκουλήρι ποῦ με τρώγει ξέρω ποῦ
κρύβεται, ὦ Θεέ. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀρχὴ γιὰ
τοὺς ποῦ κοιμοῦνται.

Χορὸς Πάει ὁ θάνατος πιά, πάει ὁ θάνατος πιά! Ἐκεῖνος
φέρνει γιὰ μᾶς ἀνάστασι νεκρῶν.

Γιὰ τὸν Ἄδὰμ πεθαίνουν ὅλοι κι ὅλοι πάλι μὰ μέρα
γιὰ τὸ Χριστὸ θὰ ζήσουν.

Racitativo Ἰδοῦ, σᾶς λέγω μυστήριον: Δὲ θὰ σβύσωμεν ὅλοι, μο-
νάχα θ' ἀλλάξωμεν ὅλοι, σὲ μὴν ὄρα, ποῦ στερνῶν
θ' ἀντηχήσουν σαλπύγγων ἦχοι.

Aria Ἡ σάλπιγξ θὰ ἤχη κ' οἱ νεκροὶ θὰ ἐγερθοῦν, ἀφθα-
τοι ὅλοι, καὶ μεῖς θ' ἀλλάξωμεν ὄψη.

Recitativo Καὶ θεὸς νὰ πληρωθῆ ὁ λόγος τῆς γραφῆς: Νεκρὸς κοί-
τεται πιά ὁ Ἄδης.

Χορὸς Ἄξιος εἶναι αὐτός, ποῦ πολεῖ καὶ μετὰ τὸ αἷμά του
λυτρῶναι τὴ γῆ, τιμὴ νὰ λάβῃ καὶ πλοῦτο καὶ λάμψη καὶ
λοῦν καὶ δόξα καὶ γνώση καὶ εἰρήνη.

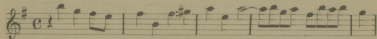
Κάθε τιμὴ καὶ δόξα κ' αἶνος πιά σὲ κείνον ποῦ νὰ
κεῖ, καὶ μόνος κυβερνᾷ, στὸν οὐρανὸ ψηλά, καὶ τῶρα καὶ
πάντα. Ἄμην.

Σημ. Τὸ ἀνωτέρω κείμενον περιλαμβάνει μόνον τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ἐπε-
λοῦνται σήμερον.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ

Κατά τὸν Kretzschmar καὶ Max Chop (παράφρασις Ἁγνῆς Στουδίτου).

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Μεσίου δὲν εἶνε εἰσαγωγή στὸ ὅλον ἔργον, ἀλλὰ ὅπως ὁ Χαϊνδν στὴν «Δημιουργία» του εἰς τὴν εἰσαγωγή μᾶς παρουσιάζει τὸ χάος πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ φωτός, ἔτσι καὶ ὁ Χαϊνδελ μᾶς μεταφέρει ἐδῶ στὴν ἐποχὴ ὅπου ἡ ἰδέα περὶ ἐλεύσεως τοῦ Μεσίου ἐγεννήθη στὸν κόσμον. Στὸ πρῶτο Grave ἀκολουθεῖ ἕνα allegro moderato καὶ αὐτὸ ὁμως κάπως μελαγχολικὸ εἰς μὴ ἔλασ.

Ὑστερα ἀπὸ τῆς βαρεῖς συγχορδίας τῆς εἰσαγωγῆς μᾶς καταπραίνει τὸ μαγευτικὸ μὴ μεῖζον τοῦ ρομαντίου τοῦ τενόρου. Τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας σὲ μιὰ ἀπλή μελωδία ποὺ περιλαμβάνεται ὀλόκληρη σὲ τέσσαρα μέτρα μόνο συνοδεύουν τὸν τενόρο.

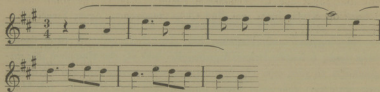
Καὶ τὸ μέρος τοῦ τραγουδιοῦ ἔχει μιὰ ἐξαιρετικὴ ποίηση καὶ ἐκεῖ ὅπου προσαρμύζεται στὴν ὀρχήστρα καὶ ἐκεῖ ὅπου μόνη ἡ φωνὴ προχωρεῖ. Αὐτὴ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ διὰ τὴν ὅποιαν μᾶς λέγει τὸ κείμενο.

Ὁ κόσμος ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ δεχθῇ τὸν Σωτῆρα. Τὰ βονὰ καὶ οἱ πεδιάδες ἀλλάζουν τὴν θέσι τους νὰ δώσουν τόπο εἰς Αὐτόν. Χαρὰ ἐπιπραεῖ σὲ ὅλο τὸ μέρος. Τὰ βιολιά παίζουν χαρούμενες τριλίες.

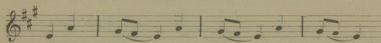

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ τενόρου ὑψώνεται μὲ ὁραῖες κολορατοῦρες. Σὲ δὺο μέτρα *adagio* πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος μᾶς ὑπενθυμίζεται πάλιν ἡ ἀθλιότης τοῦ κόσμου πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσίου.

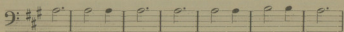
Τὸ ἐπόμενο μέρος τῆς χοροφίας «Ἡ μεγάλη δόξα τοῦ Θεοῦ» δι-
 δεῖ ἐκφρασι στὴν χαρὰ τοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἔλευσι τοῦ Κυρίου.

Τὸ δεύτερο θέμα εἶναι πῶ περιγραφικὸ.

Ἄλλὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀνήσχο καὶ ἀνεπόμενον θέμα προσθέτει ὁ Χαϊν-
 δελ τὸ σοβαρὸ ἐκκλησιαστικὸ μοτίβο ὡς ἀντιστάθμισμα.

Εἶναι ἓνα παλαιὸ τέχνασμα τοῦ Χαϊνδελ ποῦ σὲ δια του τὰ ὄρα-
 τῶρια βρισκεται ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ λαϊκῆς
 μουσικῆς.

Εἰς τὸ ἀκολουθοῦν μέρος τοῦ βαρντόνου: «Καὶ λέγει ὁ Θεὸς ὁ
 ἰσχυρὸς», ἀρχίζει ἡ προετοιμασία διὰ τὴν ἑποδοχὴν τοῦ Μεσσιῶν ἢ
 ὁποῖα διαρκεῖ καὶ εἰς τὰ τρία ἐπόμενα μέρη. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τὸ
 κυριώτερον μουσικὸν σημεῖον εἶναι ἡ μελοποίησις τῶν λόγων τοῦ Κυ-
 ρίου. «Θὰ σείσω τὴν γῆ καὶ τὸν οὐρανόν». Ἐδῶ ἡ φωνὴ τοῦ βαρν-
 τόνου πρέπει νὰ θυμῶν μία καταγίδια πῶ πλησιάζει. Ὅλη ἡ μεγα-
 λοπρέπεια τοῦ ὠρηνμένου Ἰερωθὰ πρέπει σαυτὴν τὴν φράσι νὰ ἀνα-
 δευθῆ.

Ἡ ἐπομένη ἄρια «Μὰ ποιὸς τὴν ἡμέρα τοῦ ἐρχομοῦ του θ' ἀν-
 θέξῃ» εἰρσιζεται ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ φόβου τοῦ προηγου-
 μένου ρεσιτατίβου. Φοβισμένο στὴν ἀρχὴ ἀκούγεται τὸ Larghetto ὡς
 πῶ ἐρωτᾷ ὁ βαρντόνος: «Ποιὸς θ' ἀνθέξῃ:» Ἐκεῖ ἀποτόμως ὁ χρό-
 νος μεταβάλλεται εἰς prestissimo καὶ εἰς ἀλλεπάλληλα crescendi τῆς
 ὀρχήστρας. Ὁ Θεὸς μᾶς παρουσιάζεται μέσα σις φλόγες. Ἡ δευτέρα
 παρουσία μὲ ὄλη τῆς τὴν φρίκη καὶ τὸ μεγαλεῖον.

Τὸ μικρὸ recitativo τῆς κοντράλτο πῶ ἀκολουθεῖ μᾶς ἐξηγεῖ τὸ
 θαῦμα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Θὰ γεννηθῆ ἐκ παρθένου.

Καὶ ἡ κατόπιν ἄρια ἐκφράζει τὴν χαρὰ γὰ τὴν θεία γέννησι. Κάθε

φορά πού ἡ σολίστ λέγει « Ἰδοὺ ὁ Θεός », ὁ ρυθμὸς γίνεται πὺ ἐμφατικὸς.

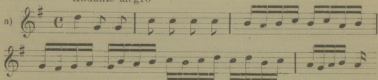
Ἀπότομα μετὰ τὴν κοντραλτο ἀρχίζει ὁ χορὸς ὁ ὁποῖος ἐπάνω στὰ ἴδια λόγια πὺ τραγοῦδησεν ἡ σολίστ, ἐκφράζει τὴν χαρὰ γιὰ τὸ θεῖον Βρέφος. Τὸ μέρος αὐτὸ πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἓνα συμπλήρωμα τῆς προηγουμένης ἄριας.

Ἀκολουθεῖ τὸ ρεσιτατίβο τοῦ βαριτόνου. Στὰ πρῶτα μέτρα τοῦ ρεσιτατίβου ὁ Händel περιγράφει σχεδὸν σὰν ζωγράφος τὸ σκότος πὺ βασίλευε στὸν κόσμον πρὸ τῆς Γεννήσεως, ὡς πὺ μὲ τις λέξεις « Μὰ λάμπει σὲ σένα φῶς Θεοῦ » ἔρχεται μιὰ ἀπότομη λάμψις. Τὸ φῶς αὐτὸ σιγὰ σιγὰ σβύνει καὶ στὸ σκότος πάλιν ἀρχίζει ἡ ἄρια τοῦ βαριτόνου.

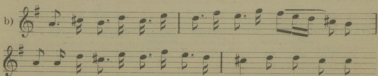
Τὸ σκότος ἐξακολουθεῖ καὶ ἡ προηγουμένη λάμψις μόνον παροδικὴ ἦταν.

Τὸ μεγάλο φῶς ἔρχεται μόλις στὸ ἐπόμενον μέρος πὺ ἐκτελείται ἀπὸ τὸν σολίστ καὶ τὸν χορὸν. Αἱ φωναὶ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην φέρουν τὸ θέμα.

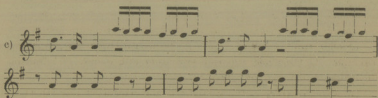
Andante allegro

Τὸ δεύτερόν του θέμα εἶναι:

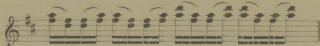
Στὸ μεγαλοπρεπὲς « Ἀρχοντας ».

τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ χορῶνις τοῦ μέρους αὐτοῦ δὲν μπορούμε πάρα νὰ μῖνωμε ἐκθαμβοὶ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς συλλήψεως.

Ἀφοῦ εἴορτασε, οὕτως εἰπὲν τὴν Γέννησιν ὁ συνθέτης μᾶς ξαναφέρει πίσω στὸν τόπον ὅπου ἔλαβε χώραν. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ βρισκόμαστε μεταξὺ τῶν ποιμένων. Ἡ χαριτωμένη «Συμφωνία παστοράλε» γιὰ ὀρχήστρα μόνη, ἔχει μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀφέλεια καὶ τὰ μοτίβα της εἶναι τὰ τῶν ποιμένων τῆς ρωμαϊκῆς πεδιάδος τὴν ὁποίαν εἶχε ἐπισκεφθῆ ὁ Händel τὸ 1709.

Μετὰ ταῦτα ἡ ὀρχήστρα ἀρχίζει μιὰ ἡσυχὴ συνοδεία ἐνῶ ἡ σοπράνο ἀφηγεῖται τὴν παρουσίαν τοῦ ἀγγέλου. Ἡ συνοδεία τῆς ὀρχήστρας παύει ὅταν ὁ ἄγγελος μιλεῖ: «Μὴ φοβεῖσθε, χαρὰ μεγάλη σᾶς φέρνω». Καὶ πάλιν ἐπανέρχεται τὸ *andante con moto* μὲ τὴν χαριτωμένην συνοδείαν τῶν ἐγγόρδων, τὸ ὁποῖον τώρα μὲ τὸ θέμα:

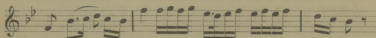

μᾶς θυμίζει τὸ φτερούγισμα τῶν ἀγγέλων καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων ἀρχίζει:

«Δόξα σοι, Θεέ». Ἐνῶ τὰ βιολιά χαρούμενα συνοδεύουν.

Ἡ ἀκολοῦθοῦσα ἄρια τῆς σοπράνο: «Χαρὰς τονίστε τραγούδια», φέρνει τὴν ἐποχὴν τῆς Γεννήσεως πρὸς τὸ τέλος της. Τὸ αὐτὸ καὶ ἡ ἀμέσως ἐπομένη «Τὰ πρόβατά του βόσκει καλὸς τοσπάνος». Ὁ ρυθμὸς ἐδῶ εἶναι ¹⁷, δηλ. ὁ ρυθμὸς τοῦ Siciliano καὶ πολλὰ ποιμενικὰ μοτίβα ἀναφαίνονται μέσα στὴν ὀρχήστρα. Ἡ εἰκὼν τοῦ βοσκού ποὶ πέραν στὴν ἀρχαλιὰ τὸ πρόβατο εἶναι ἀπαλὴ καὶ συγχανητὰ.

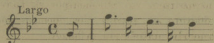
Στὸ ἐπόμενον μέρος οἱ μονοῦδοὶ καὶ ὁ χορὸς ἀπαντοῦν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἰωάννου ὅτι «ὁ ζυγὸς εἶναι πρᾶος καὶ ἐλαφρὸς».

Τὸ θέμα αὐτὸ πέρουν πρῶτον ἡ σοπράνο καὶ κατόπιν ἀναπτύσσεται ἐλεύθερα εἰς ὅλας τὰς φωνὰς ἐν εἴδει φούγκας. Σὲ ἓνα μεγαλοπερετὲς tutti τελειώνει τὸ Α' μέρος τοῦ δραματορίου.

Ὁ Händel παραλείπει στὸ κείμενόν του τὴν ἐποχὴ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Στὸ Β' μέρος μᾶς φέρνει ἀμέσως πρὸ τοῦ Ἑσταυρωμένου. Εἰς τὰ δράματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἦτο σὺνήθες νὰ παρουσιαζέται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ἀπὸ τὸν λαὸν μαθαίνουμε ἐμμέσως περὶ αὐτοῦ.

Στὸ θαυμασίον χοροῦν: «Νά, ὁ ἀμὸς τοῦ Θεοῦ» μᾶς φέρνει ἀμέσως στὸ πένθος γιὰ τὰ μαρτύρια τοῦ Θεανθρώπου. Τὸ θέμα εἰς σὺλ ἔλασσαν ἐξαιρετικῶς τραγικόν:

Πέρνει πρώτα ἡ ὀρχήστρα καὶ κατόπιν ἡ φωνὴς ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην.
Ἡ ἀκολουθοῦσα ἄρια τῆς κοντσέρτο δίνει τὴν ἀφήγησιν τῶν βασιάνων τοῦ Χριστοῦ. «Αὐτὸς ἐδώθη καὶ ἐγλειύσθη ἀπὸ οἴλους. Αὐτὸς ἐδάφη ἐρρασιόθη» καὶ ἐδῶ ὁ χαρακτήρ τοῦ μέρους αὐτοῦ εἶναι τραγικός. Παρεστιγμένα δέκατα ἕκτα στὴν ὀρχήστρα μᾶς δίνουν τὴν ἐντύπωσιν ρατισμάτων.

Ὁ τραγικός αὐτὸς ρυθμὸς ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς τὸ ἀκόλουθο χορικὸν ἀλλὰ περισσότερον διακεκομμένος.

Οἱ φωνὴς στεναῖουν: «πόνεσε, πόνεσε γιὰ μᾶς μοναχί».

Ἐνα ρεσιτατίβο τῆς σοπράνο: «Καῖμὸς τοῦ σπάει τὴν καρδιά» ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἓνα πλαστικὸν αἰσιόσ.

Στὸ ἀριστερὸ αὐτὸ ἡ συνοδεία τῆς ὀρχήστρας ἔχει μία πολὺ σιγὴν ἀλλαγὴ τῶν ἁρμονιῶν ποὺ χαρακτηροῦει ἴσως τὴν ψυχρὰν κατάστασιν τοῦ Ἰησοῦ στὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Καὶ πάλιν ἡ σοπράνο σὲ ἓνα μικρὸ ρεσιτατίβο τῆς μᾶς ἀναγγέλλει τὸν θάνατον. «εἶναι μακριὰ ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν τῶν ζώντων». Μετὰ μεγάλη προσιότητα μᾶς ἀγγέλλεται ὁ θάνατος, ὅχι ὡς κάτι φοβερὸ ἀλλὰ ὡς σωτηρία ὅπως ἄλλως τε τὸ ἤθελε καὶ ὁ Χριστός.

Ἡ ἄρια τῆς σοπράνο «Μὴν ἀφήσης τὴν ψυχὴν σου» ἀρχίζει γὰ μᾶς δὴν ἄκτινες ἐλπίδος ποῦ σιγὰ σιγὰ μεγαλώνει.

Στὸ ἀμέσως ἐπόμενον χορικὸν τὸ ὅποιον θυμίζει τὸν χορὸν τῶν ἀγγέλων «Δόξα σοι Θεέ», ἡ χορὰ ἀρχίζει καὶ μᾶς προσηκομίζει γιὰ τὴν Ἀνάστασιν. Εἶναι ἓνας μεγάλος ἀλλαγαμὸς μὲ ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς γῆς.

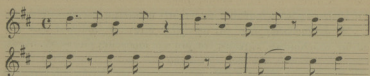
Ἐνα μικρὸ ρεσιτατίβο τοῦ τενόρου καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἄρια τῆς σοπράνο ἡ ὅποια πᾶς περιγράφει τὴν ἔξοδον τῶν Ἀποστόλων γιὰ νὰ κηροῦσιν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

Αὐτὴν ἀκολουθεῖ ἡ ἄρια τοῦ βαρυτόνου. Ἐδῶ οἱ ἀπόστολοι δὲν βαδίζουν σὲ πιστοίς. Τὰ ἔθνη ξανίστανται ἐναντίον τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐνα μεγαλοπρεπὲς τρέμολο εἰς ντὸ μεζον τῶν ἐγχόρδων καὶ τὰ ποιήματα τοῦ βαρυτόνου μᾶς δίνουν τὴν εἰκόνα τῆς ἀγριότητος καὶ τῆς πᾶλης.

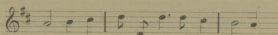
Ἀκολουθεῖ ἓνα ρεσιτατίβο τοῦ τενόρου καὶ μία ἄρια, ἡ ὅποια παρουσιάζει τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐναντίον τῶν ἐθνῶν.

Καὶ ὁ χριστιανισμὸς θριαμβεῖ, μὲ τὸ περίφημον «Ἀλληλοῦθια» τῶν πιστῶν, τὸ μεγαλειότερον καὶ πλουσιώτερον εἰς ἔμπνευσιν χορικὸν τοῦ Händel, τὸ ἀθάνατον καὶ πάντοτε νέον μουσικὸν ἀριστούργημα.

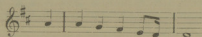
Τὸ πρῶτον θέμα εἶνε ἀπλοῦν καὶ ρυθμικόν.

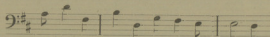
Τὸ δεύτερον εἶνε πλατὺ καὶ βαρύτερον χωρὶς νὰ παύῃ νὰ εἶνε ἐνθουσιῶδες.

Κατόπιν ἀκολουθεῖ ἓνα θέμα ἡσυχώτερον.

Κατὰ τὴν ἀνάπτυξίν του ὁμοῦ γίνεται φουγάτο μετὰ τὴν κατωτέρω μορφήν.

Τὸ τέλος του ἡγερὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ ἀκροατοῦ.

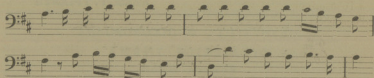
Καὶ μετὰ Ἑλληνοῦσα τελειώνει τὸ δεύτερον μέρος τοῦ Μεσσία. Ἐνας σημερινὸς συνθέτης βεβαίως θὰ ἐτελείωνε καὶ τὸ ὅλον ὁρατότητον εἰς τὸ μέρος αὐτό, ἀλλὰ ὁ Händel ἐθεωροῦσε ὡς ὄσον ἀπαραίτητον τὰ ὁρατόριά του, ὅπως καὶ τὰ μελοδράματα, νὰ ἔχουν τρία μέρη. Εἰς τὸν Μεσσίαν τὸ τρίτον μέρος ἀποτελεῖ ἓνα εἶδος ἐπιλόγον. Ἡ κεντρικὴ ἰδέα εἶναι, ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ λύτρωσις τῶν ἀνθρώπων. Τὸ τρίτον μέρος ἀρχίζει μετὰ μίαν ἄρια τῆς σοπράνο γεμάτη ἀπὸ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν: «Ξέρω ὅτι... Ὁ χορὸς σὲ ἓνα βραχὺ Grave μᾶς ἐπενθυμίζει πάλιν τὸν θάνατον, ἀμέσως ὁμοῦ ἔρχεται τὸ εὐθυμνον allegro τὸ ὁποῖον στὸν θάνατον ἀπέναντι φέρει τὴν ἀνάστασι. Ἡ ἀνάστασις τοῦ θνητοῦ (Ἀδάμ) καὶ τοῦ ἀθανάτου (Χριστοῦ) παρουσιάζεται καὶ πάλιν μαζὺν μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ tempo grave καὶ allegro.

Τὸν χορὸν ἀκολουθεῖ ἓνα μικρὸ ρομαντίβο τοῦ βαριτόνου μετὰ τὰ λόγια τοῦ Παύλου: «Ἴδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω». Ἡ ἄρια τοῦ βαριτόνου ἢ ὁποῖα ἀκολουθεῖ εἶναι μεγαλοπρεπὲς μετὰ τὸν θαυμασίον ρυθμὸν τῶν παρεστιγμένων τῆς συνοδείας τῆς ὀρχήστρας. Αἱ λέξεις: «Δὲν θὰ πεθάνωμε ὅλοι μόνον θ' ἀλλάξωμε ὄψι» εἶναι καὶ αὐτὰ θριαμβικὰ.

τοιαί. Καί ἔρχεται τὸ τελευταῖον χορικὸν μεγαλοπρεπέστατο ὡς ἀξία κατακλιεῖς τοῦ μεγάλου ἔργου τὸ ὁποῖον προηγείται.

Μετὰ μίαν εἰσηγήσιν «Ἄξιος» εἰς ῥε μίτζ εἰς χρόνον *largo* καὶ μὲ ὀλίγα μέτρα *andante* εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζεται τὸ θέμα τῆς τελευταίας φούγκας ἀπότομα στὰς ἀνδρικός φωνάς.

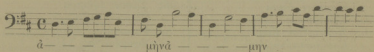
Τὸ θέμα εἶναι γοργὸ καὶ χαρούμενο

τενόροι καὶ μπάσσοι.

Καὶ τὸ θέμα του καὶ ἡ ἐπεξεργασία του εἶναι πρωτότυπα. Ἐφοῦ τὸ τραγουδήσουν οἱ τενόροι καὶ οἱ μπάσσοι τὸ ἐπαναλαμβάνουν μόνον αἱ ὑψίφωνοι μὲ συνοδείαν ὀρχήστρας.

Ἡ ἐπεξεργασία αὐξάνει καὶ ἡ φούγκα γίνεται περιπλοκωτέρα ἕως ὅτου λύεται μὲ ἓνα μεγαλοπρεπὲς *adagio* τριῶν μέτρων. Ὁ Händel διὰ τὸ «Ἄμην» ἀφέρωσεν ἓνα μέρος ὀλόκληρον καὶ αὐτὸ ὑπὸ σχήμα φούγκας. Ὁ χορὸς εἶναι *allegro moderato* καὶ τὸ πρῶτο θέμα ἔρχεται εἰς τοὺς μπάσσοις:

Μὲ αὐτὴν τὴν μεγαλοπρεπεῖαν τελειώνει ὀλόκληρον τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ δύο αἰῶνας προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖται σήμερον διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι. Τὸ ἀρχικὸν χαροφόραφον τοῦ Händel ἐπεξεργάσθη μετὰ ἡμῶν αἰῶνα ὁ Mozart ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ἐνοσχίτησιν καὶ μὲ τὴν ἐπεξεργασίαν ταύτην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκτελεῖται σήμερον.

ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

1920

ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΩΡΗΤΑΙ
ΔΗΜ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ
ΑΔΕΕ. Γ. ΤΡΙΑΝΤΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΕΝΕΡΓΑ ΜΕΛΗ

Δις 'Αγελίστου Ζωή	Κα Μιχαλοπούλου Δημ.
Κα Βεκαυρέλη 'Ελένη	Δις Μόρηγκα Χριστίνα
Δις Γιαννίλη Φούλη	» Μαλαφίκα 'Ελένη
Κα Γιανκόφορη Κούλα	» Ματορίκου 'Ασπασία
Δις Λαμάσκου Καλλι	» Μαύτα Δούλα
Κα Δημακοπούλου 'Ισμ.	» Μπουσιτόνι 'Ιουλία
Δις Δεϊμέλη Ξένη	» Ξανθάκη Μαργαρίτα
» 'Ηλιοπούλου 'Ελένη	» Ξυνογιά Κόκκα
Κα Καλιγιά Αίλα	» Παπαδοπούλου 'Ηλέκτρα
» Καραγιαννίδη Σοφία	» Πράτσα Καθία
Δις Καταμαντή Κούλα	» Ρόσση Σούλβα
» Κωνσταντίνου Μαρία	Κα Στουδίτου 'Αγνή
» Κοτσάκου Νίτσα	Δις Σώσον Δήμητρα
Κα Κοττογιάννη 'Ερρ.	» Φέριππου Αίσα
Δις Κοτταράτου Κακή	Κα Φαρανάτου 'Ελλη
» Κωνσταντινίδου Αικ.	» Φραγκοντάκη 'Αλεξ.
» Μαμοντά Μαρία	Δις Χωραφιά Μαρία
Κα Μικρού Μαρία	

ΔΟΚΙΜΑ ΜΕΛΗ

Δις 'Αραμπατζόγλου Δέσπ.	Κα Πολίτου Μαρία
» Βριζόλου Μαρία	Δις Παπαθανασοπούλου Αίλα
» Γιάταρα Φρόσκα	Κα Παπαλάκη Μαρία
» Γεωργίτη Δήμητρα	» Πράτσα Ζαίρα
» Κοττογιάννη 'Ηλέκτρα	Δις Ραζή Ζωή
» Καζιλίση Μαρία	» Σκουρλίτη 'Ελευθερία
Κα Καλαμαριώτου Αικ.	» Σταθοπούλου 'Ελευθερία
» Καλογερίκου Μαρία	Κα Στανοπούλου Καίτη
» Καραγιαννού Κλειώ	Δις Σταματιάδου Κλειώ
Δις Λαγονδάκη Εύαγ.	Κα Τσακονοπούλου Καίτη
» Λαμπρινίδου Ειρήνη	Δις Χρυσόσχου Μαρία
» Μανιά Στανθ.	» Φωντούκου Σοσώ
Κα Μοτίλη 'Αννα	Κα Φρονίμου Σοφία
Δις Μόρη Μαρία	Δις Φωτιάδη Α.

ΑΝΔΡΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑΤΟΧ

ΕΝΕΡΓΑ ΜΕΛΗ

ΟΙ Κ. Κ.

Βαβαγιάννης Θεόδωρος	Μολόταος Μανώλης
Βινούδης Νικόλαος	Μοσχονάς Χαράλαμπος
Γαβαθής Δημήτριος	Νίκλιος Γεώργιος
Γιαννακός Αντώνιος	Οικονόμου Κωνσταντίνος
Γιαννακός Γεώργιος	Παπαδόκης Μιχαήλ
Γλυκοφρύδης Παναγιώτης	Παπαδόκης Νικόλαος
Λαΐδας Χρήστος	Παπαδημητρίου Δημήτριος
Ίωάννου Αντώνιος	Παπαδοπούλιος Κωνσταντίνος
Κατσαρός Νικόλαος	Παπαχαραλαμπίδης Θεμιστ.
Κόκκατος Όθων	Ρομανός Αλέξανδρος
Κοτοπούλης Ανδρέας	Σορόπος Νικόλαος
Κρονηράς Δημήτριος	Τούντας Ίωάννης
Κρυακός Θεμιστοκλής	Τρύμης Νικόλαος
Κωνσταντινίδης Ανόστης	Τσαντήλας Σπυρίδων
Κοτσόπουλιος Δημήτριος	Φιλόπουλιος Γεώργιος
Κυδοπιάτης Κωνσταντίνος	Χάγιος Νικόλαος
Λαγομιτζής Παναγιώτης	Χαϊκιόπουλιος Αχιλλεύς
Μάθεσης Γεώργιος	Χιμημίτζας Σωτήριος
Μακρής Όρυστης	Χόρτης Χαράλαμπος
Μικελίδης Φρύξος	Χριστόπουλιος Βασίλειος
Μιλόπουλιος Παναγιώτης	Χρονόπουλιος Αντώνιος

ΔΟΚΙΜΑ ΜΕΛΗ

ΟΙ Κ. Κ.

Αμυριάνος Ίωάννης	Μανρονδής Γ.
Βλαχόπουλιος Γεώργιος	Μοσχονάς Α.
Γούλας Νικόλαος	Μπάσουλας Μ.
Δουφεξόπουλιος Παύλ.	Παναγιωτόπουλιος Α.
Θεοδοφρίδης Α.	Πρασιόπουλιος Α.
Λααθισπάκης Α.	Χουσαφούδης Χρ.

ΑΡΩΓΑ ΜΕΛΗ

<p>Κα Ἀραβατινοῦ Ἑλένη Δις Ἀραματζόγλου Κοσ Ἀποστολίδης Χρ. Κα Βασιτάση Ἀρ. Δις Βασιτάση Καλ. » Βασιλείου Βούλα Κοσ Βέρροιος Ἰωσήφ » Βλαντασόπουλος Κ. » Βουλπιώτης Σ. » Βουρδουλής Τάκης » Γαρθίκης Χρ. » Γεωργαντής Γ. » Γεωργιάδης Ἀγγ. Δις Γεωργίτου Δήμ. » Γεωργίτου Καλ. Κοσ Γλυκοφρύδης Ἰ. Κα Γουλιμή Εἰρ. Κοσ Δάμος Α. » Δεσίρης Γ. » Δηλαβέρης Κρίτων » Εὐστρατιάδης Ἀλ. » Εὐστρατιάδης Δημ. Κα Ζερβού Οὐρανία Κοσ Ἰγουμενιάκης Γ. Δις Ἠλιοπούλου Ἐλ. Κοσ Ἠλιοπούλου Ἡλίας » Ἰγγλέσης Κωνστ. Κα Ἰγγλέση Πόπη Κοσ Καλλιγὰς Μ. Δις Καλλιγὰ Κική Κοσ Καλογερίκος Π. » Κανακάρης Α. Ρούφος » Καραγιαννίδης Δημ. » Καρατζᾶς Ἀχ. » Καρανῆς Στέλιος Κοσ Καζέλης Μιχ. » Κασσαδέττης Δ. » Κασσαβίτης Κ. » Κασσαρῶς Ν. » Κισσόπουλος Δ. » Κόκκινος Π. » Κολύμβας Δημ. Κορινθῶς Σ. Κα Κονταράτου Ἑλένη Δις Κονταράτου Κικ. Κοσ Κονταράτος Θεμιστ. » Κονταράτος Μέμος Κα Κοττάκου Μαρ. Κοσ Κοττάκος Ἰωάν.</p>	<p>Κοσ Κουκούλης Κωνστ. » Κουμπλή Χρ. » Κούζης Κ. » Κριεζῆς Κ. » Κυριακόπουλος Γ. » Κυριακόπουλος Κ. » Κυρίνης Κ. » Κύρος Ἀλ. » Κύρος Ἀχ. Κα Κύρου Δανάη Κοσ Κωνσταντινίδης Ἀντίο. » Λογομιτζῆς Παν. » Λαλαγιάννης Δημ. » Λαμπρῆς Β. » Λάμπρας Ὀδ. » Μακρῆς Γεώργ. » Μακρῆς Ζαχ. » Μακρῆς Νικολ. » Μαλαματιανῶς Κ. » Μαργαζιώτης Ἰωάν. » Μανούσης Γ. » Μακρῆς Ἰ. » Μιμίκος Ἀρ. » Μιμμηγκας Ἀθαν. Μητρόπουλος Δημ. Κοσ Μπορμπάρειος Σπ. » Μπορμπαντινοῦ Ἰωσ. » Νίκλας Γ. Κα Νικόλα Ἑλένη Κοσ Νικολάου Κωστής » Οἰκονομίδης Ἀρ. » Οἰκονομίδης Φιλ. » Οἰκονομόπουλος Ν. » Πανογιαννόπουλος Β. » Παπαδόπουλος Ἀμ. » Παπαδόπουλος Ἰωσ. Κοσ Πανοῦτσος Ν. » Πανοῦτσος Δημ. » Πανοῦτσος Β. Δις Παντεραλιῆ Ἑλένη » Παπακωνσταντίνου Β. » Παπαλιῆς Δ. » Παπαδηδρικόπουλος Α. » Παπαντωνίου Σπ. » Παπαχαλαραμπιδῆς Θ. » Παπαχριστόπουλος Α. Δις Πατρικίου Ἀύστ. » Πετρίδου Ἄννα » Πολίτου Α.</p>	<p>Κοσ Πουλάκης Μιχ. » Πουλόπουλος Α. » Πουρῆς Μιλτ. » Πράπας Μιχ. » Πράταϊκας Α. » Πράταϊκας Ἀνδρ. Κα Πράταϊκα Ζαΐρα Κοσ Προσιάνας Α. Δις Πρωτοπαπᾶ Μαρ. Κα Ραζῆ Ζοή Κοσ Ραζῆς Κ. Κοσ Ρεβίδης Χαρ. Κα Ρεβιάδου Μαρ. Κοσ Ρίλλιας Ἀνδρίας Κα Ρηγοπούλου Ζοή Κοσ Ρηγόπουλος Φαν. » Ρουμπῆς Ἐμμ. Κα Ρομπάνου Πιτ. Κοσ Ρίτσος Εὐάγγ. » Σκουρτάτος Γρηγ. » Σαρακηνῶς Ἀνδρ. » Σημαντήρας Ἐπαρ. » Σκαρλατιδῆς Δ. » Σκλάβος Γεωργ. » Σκόκος Ἄντ. Κα Σορώτου Ματ. Κοσ Σορώτος Μάρκος » Σορώτος Νικ. » Σοφριανόπουλος Ἀρ. Κα Σοφριανόπουλου Ἐλ. Κοσ Σοφριανόπουλος Α. Κα Σπηλιοπούλου Κατ. Κοσ Σταματιλάκης Α. » Στουπάδης Ἀναστ. » Συνοδίνος Σπύρος » Τουρνάσιον Φ. Κα Τουρνάσιον Γ. Κοσ Τρεμπίλης Νικ. » Τριάντης Γεώργ. » Τσαμουρτζῆς Εὐάγγ. » Τσανίλας Κωνστ. » Φαρανάτος Σπ. Κα Φέμπου Πανλ. Κοσ Χαλκιοπούλου Ἀρ. » Χανίδης Ἥλ. » Χριστόπουλος Φ. Κα Χλημίντζα Αἰκ. Κοσ Χλημίντζας Σωτήρ. » Χρυσοφιδῆς Γεωργ.</p>
--	---	--

Σημ. Οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ ἐπισημειώσωσι τὸ ἔργον τῆς Χοροφῆδος Ἀθηνῶν
 ἐγγραφόμενοι ὡς Ἀρωγὰ Μέλη αὐτῆς δύνανται νὰ ἀποταθῶσιν εἰς τὰ Γραφεῖα
 τῆς Χοροφῆδος. Ἐτησίᾳ σὺνδρομῆι δραχμαὶ ἑκατὸν (100).

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ΤΥΠΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ - Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ - 3946

Τιμήται Δραχ. 5.